

KÖZÉP-MAGYARORSZÁGI

Máltai Magazin

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Közép-Magyarországi Régiójának kiadványa

2. évfolyam 3. szám | 2025. szeptember

Ahol szeretnek, ölelnek és meghallgatnak

Önkéntes fiatalok és roma gyerekek tábora

Hétéves a gödi Gondviselés Háza

Élet a játszótereinken

Lelkigyakorlatos tábor hajléktalanoknak Gercsén

Kedves Olvasó!

A nyár mindig arról szól, hogy kicsit többet lehetünk együtt. Több a találkozás, a beszélgetés, a közös élmény – talán ezekből az apró, de annál értékesebb pillanatokból könnyebben töltődünk fel a hét-köznapiakra.

Magazinunk legújabb számában ilyen pillanatokat idézünk fel: nyári táborokat, közösségi programokat, önkéntesek lelkesedését és a gyerekek vidámságát. Minden történetben ott van az a bizonyosság, hogy együtt lenni jó, egymásra figyelni pedig még jobb. Egy kedves nyári emlékem: a vándortáborosainkat indultam meglátogatni, valahogy hamarabb értem a táborhelyre. Volt időm kicsit elmerülni a Pilis szépségében, aztán egyszer csak felhangzott a falu kutyáinak hangos koncertje. Tudtam, nincs több relax – jön a csapat!

Arra biztatunk mindenkit, hogy keressen magának egy ilyen kedves, mosolyt csaló emléket a nyárból, amit jó felidézni egy hosszú nap végén. És külön jókívánságunk a szülőknél, akik most a szeptemberrel új kalandba vágnak bele: a tanévhez bizony legalább annyi kitartás kell, mint egy vándortáborhoz.

Szeretettel:
Morva Emília
régióvezető

Tartalom

Ahol szeretnek, ölelnek és meghallgatnak | 3

Önkéntes fiatalok és roma gyerekek tábora
Monoron

Akik előtt kitárult az élet | 4

Hétéves a gödi Gondviselés Háza

Zöld tea, matcha, „Hazám, hazám” | 6

A pátyi időseknél járt a japán nagykövet

Idén is ott voltunk Kapolcson a Művészetek Völgye Fesztiválán | 6

Vomberg Frigyes mesterszakács főzött a Feszty utcai szállón | 7

Összegyűjtöttük a Sziget fesztiválán a sátrakat | 7

„Olyan ez, mintha hazajönnék, csak itt jól érzem magam” | 8

Élet a játszótereinken

Virágokkal és mosollyal telt meg az udvar Gödöllőn | 10

Élményekkel teli vándortábor a Pilisben | 11

Elismerésben részesült dányi csoportunk | 12

Délegyházán újra megtelt élettel a máltai nyári tábor | 13

A kalandparktól a palotajátékig | 13

Váci csoportunk kárpátaljai fiatalokat
táboroztatott

Ritka kincs a szeretetet, amit itt kapunk | 14

Lelkigyakorlatos tábor hajléktalanoknak
Gercsén

Ahol szeretnek, ölelnek és meghallgatnak

Önkéntes fiatalok és roma gyerekek tábora Monoron

Afrika volt a témája a Máltai Szeretetszolgálat Közép-Magyarországi Régiójának önkéntesei által július 14–17. között szervezett napközi tábornak a monori cigánytelepen. Az önkéntes fiatalok és a gyerekek minden hónapban találkoznak, és egész évben nagyon várják a barátságuknak ezt a csúcspontját, az együtt töltött vidám nyári napokat.

Negyven gyerek vett részt a négynapos táborban, tizennyolc fiatal önkéntes szervezte számukra a programokat. Az első három napon a városban és környékén zajlottak a programok, kedden este kertmozi is volt. Az oroszlánkirály, popcornnal, ahogy kell. A zárónapon pedig sor került a várva várt kirándulásra Nagykovácsra, a Richter Safari Parkban.

Somogyvári Fanni, az önkéntescsoport vezetője elmesélte, hogy öt csapatba osztották a gyerekeket: az Afrika-téma alapján maszaj, zulu, himba, bantu és tuareg törzsekre. A kerettörténet szerint a törzseknek egységben és szeretetben kell élniük. A csapatok akkor kapnak pontot, ha közösen teljesítik a feladatokat, mindenki együtt dolgozik, minden csapattag ott van. Az első napon még nehéz összhangot teremteni, de Fanni varázsol, hol jókedvet, hol csendet, mindkettőre szükség van ahhoz, hogy jól érezzék magukat együtt. A csapatok pontokat kapnak az ügyességükért, de a figyelemért és a szófogadásért is. Működik, ahogy telik az idő, már egymást buzdítják a gyerekek.

Hegyessy Bori és Fábián Berta, két fiatal önkéntes lány mesélt az első napról, amikor törzsi pajzsot készítettek, aztán kvízt töltöttek ki Afrikáról. A monori Kistónál sportversenyt rendeztek, volt mocsárjárás, bukósisakra tett cserépben labdát kellett egyenlítozni, zsákban kellett ugrálni. A gyerekek szemmel láthatóan nagyon kötődnek a fiatalokhoz, régi barátokként találkoznak, a játékok szünetében kettesével vagy kis csoportokban beszélgetnek, nevetgélnek, sétálnak, hintáznak. A „Mi volt a legjobb a mai napon?” kérdésre az egyikük azonnal rávágja: „Réka.” És mutatja, hogy már otthon készült a vele való találkozásra, készített neki és magának egyforma karkötőt. A hatéves, csillogó szemű, csupaszív Emma bátran válaszol a kérdésre, Julcsit, Zsombit, Ritát említi, és Fanni nénit, aztán komolyabban elgondolkodik. „Az a

legjobb, hogy amikor mondok valamit, meghallgatnak. Az nagyon jó, mást meghallgatni.”

A második nap a Monorhoz közeli Csévharaszthoz tartozó pótharaszti sétaerdőben telt sok játékkal, akadályversennyel. Profin települtek ki asztalokkal, horgászszékekkel, vízzel, poharakkal, oda érkezett az ebéd is délben. Öt állomáson kellett leküzdeniük az akadályokat a törzseknek, vizet kellett hordani kis vödörökbe szivaccsal, Activityben egy-egy szót elmutogatni, pingponglabdákat papírfalra ragasztott poharakba dobni, zsákból kihúzott tárgyakat bekötött szemmel felismerni. A legizgalmasabb feladat minden évben a rekeszmászás: italosrekeszeket tesznek egymásra lépcsőszerűen, és a tetejéről egy fára rögzített kötéllel engedik le a gyerekeket, akikre heveder van erősítve. Borulnak a rekeszek, olykor a gyerekek is, nagy a nevetés.

Fanni nagy szeretettel beszél az önkéntesekről: értékes fiatalok, akik rászánják az idejüket a gyerekekre. És vajon mi tartja őket itt? Úgy látja, hogy az identitásuk része lett, sokat tanultak, akár hivatásra is itt találnak. Nagy önismeretre tanít ez a kaland, megismerik a határaikat – mondja, majd nevetve hozzáteszi, hogy azokat itt bizony ötpercenként át kell lépni.

Különleges színfoltja a tábornak egy 21 éves marokkói lány, Manal, aki előző nap érkezett Budapestre, és kilenc hónapon át dolgozik majd a játszótérprogramban. Megkönnyíti számára a beilleszkedést, hogy a kicsik viszik magukkal, folyamatosan beszélnek hozzá, kérdezzetik. Meglepően sokan vannak a gyerekek közül, akik szívesen és jól társalognak alapszinten angolul, még a kisebbek között is.

A napközi táborot komoly előkészület előzi meg, a havi alkalmak, amelyek során mély kapcsolat alakul ki a fiatalok és a gyerekek között, összekötik egy kicsit az életüket. Egész évben foglalkoznak a 15 év feletti korosztállyal is. Fontosnak tartják, hogy ne engedjék el a kezüket a nagyobbaknak sem, hiszen ebben a korban a legsebezhetőbbek, még szükségük van a támogatásra. A barátságra pedig, amely ebben a projektben szövődik jólétben és szegregátumban élők között, minden korosztálynak szüksége van.

Szöveg: Thullner Zsuzsanna

Fotó: Kovács Bence

Akik előtt kitárult az élet

Hétéves a gödi Gondviselés Háza

Kovács Bence és Hámon Krisztina riportja

Július 4-én közösen ünnepeltek a lakók és a dolgozók a gödi Gondviselés Háza – Fogyatékos Emberek Otthonában abból az alkalomból, hogy éppen hét évvel ezelőtt vette át az akkor Topház néven ismert intézményt az államtól a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. Attól a naptól kezdve nemcsak új néven, de új szemlélettel is gondoskodik a bentlakókról.

Nyolc családi házat vásároltak meg Gödön, Erdőkertesen, Veresegyházon és Örbottyánban, hogy átalakításuk és felújításuk után minden lakót, akinek az egészségügyi és mentális állapota lehetővé teszi, ezekbe költöztessenek. A 8–12 fős lakóközösségeket orvosokból, gondozókból és az intézmény vezetőiből álló szakmai csapat állította össze gondos mérlegelés után. A beköltözést megelőzően hónapokig tartott a lakók felkészítése az új életre, ennek során többször meglátogatták a felújítás alatt álló majdani otthonukat, és kiválaszthatták a saját szobájukat is.

Nagy Tünde és párja, Mészáros Ferenc az elsők között, 2020 júliusában költözhetett az egykor kétszáz fős intézményből

ebbe a tágas, szépen felújított gödi családi házba. Munkát is kaptak, a közeli Serczli pékségben dolgoznak naponta négy órát, amire mindketten nagyon büszkék. Szabadidejében Tünde szívesen kirakózik vagy gobelinezik, de komplett DVD-gyűjteménye is van. Ha hangos nevetés szűrődik ki a pár szobájából, a többiek már tudják, hogy Tünde valamelyik kedvenc Bud Spencer-filmjét nézi.

A házban a lakók a nap 24 órájában felügyelet mellett élnek, mégis a lehető legnagyobb önállósággal életük alakításában. A házimunkát is maguk végzik, közösen takarítanak, főznek, és minden héten beosztják, ki lesz a villany-, virág-, asztal- és kukafelelős. A mosásban keddenként Jakab Natasa a soros, aki már egyedül is be tudja indítani a gépet, és aztán saját maga teregeti ki a ruháit.

„Ez egy álom” – mondja Csóh Erika gondozó, miközben Jakab Natasa haját fonja. „Azt csinálunk, amit akarunk, és akkor, amikor akarjuk, ami nagyon fontos. Itt nincs mindenkire egyformán kötelező intézményi rend.” Erika még 1994-ben kezdte meg a munkát a gödi otthonban, így régóta ismeri a lakókat. Az egykor zárkózott, magukba forduló

lő emberek kinyíltak, kommunikálnak egymással, aktívan részt vesznek a kis közösség életében. „Nekem ők a második családom. Kezdetben anyának szólítottak, annak ellenére, hogy van, aki idősebb nálam.”

Ivanics Zoltán, akit mindenki csak Zozinak szólít, büszkén mutatja az új rádióját, amit a gondnokától kapott. Délutánként sokszor visszavonul a szobájába zenét hallgatni, leggyakrabban a Rádió 1-et kapcsolja be rajta. A házban kétágyas hálószobák vannak, így mindenkinek jut egy kis saját birodalom, ahová, ha szeretne, nyugodtan félrevonulhat. Van olyan lakó, aki szerint a családi ház legnagyobb előnye a csend: az intézet sokágyas szobáiban szinte lehetetlen volt pihenni, aludni.

„Ő egy tündérbogár, sokat segít” – mondja Molnár Klaudiáról gondozója, Balázs Gáborné egy másik gödi családi házban, ahová a Máltai Szeretetszolgálat közepes vagy súlyos értelmi fogyatékossgal élő embereket költöztetett be. „Mire elkészülök az étellel, már meg is terítette az asztalt, és mindenkit leültetett a helyére.” Klaudia ki tudja mondani az anyja szót, és ezt meg is teszi szinte per-

cenként – azon kevesek közé tartozik, akiket egy-két hétre rendszeresen hazavisz az édesanyjuk.

Ugyanebben a házban él Lajtos Péter és bátyja, Gergő, aki épp a 19. születésnapját ünnepli – a lakók nagyon szeretik a tortát, el is fogy pár pillanat alatt. A Lajtos testvérek szintén kivételes helyzetben vannak, a szüleik tartják velük a kapcsolatot, ami az intézményben élők 90 százalékára nem igaz. Akik magukra maradtak, az anyák napjára készített apró ajándékaikat gyakran a hivatalból kirendelt gondnokuknak adják oda, vagy a gondozók postán küldik el az édesanyjuknak.

A 47 éves Néma Tünde szivaccsal festget Gazder Adél konduktor segítségével. A ház lakói között ő a rangidős, még csecsemőkorában került be az intézetbe. A súlyosan értelmi sérült, vak, beszéd- és járásképtelen nő az életét az intézetben jobbra azzal töltötte, hogy a folyosón üldögélt. Amióta átköltözött a családi házba, olyan élmények érik, amelyek korábban soha, érzi például a sütőből frissen kivett sütemény illatát. Habár még mindig sokat ücsörög a tévé mellett, a kedvenc virágos foteljában, a fejlesztő foglalkozásokba azért be lehet vonni őt. A festegetés fejleszti a kézügyességét, és ez idővel talán elvezet ahhoz, hogy étkezéskor önállóan meg tudja fogni és a szájához tudja emelni a kanalat.

A legnagyobb sikertörténet talán Kása Krisztiáné a kétszáz egykori bentlakó közül. A fiatalember ma már szintén egy gödi családi házban lakik, és annál az építőipari cégnél dolgozik, amely a Máltai Szeretetszolgálat helyi építési, felújítási munkálatait végzi. Kása Krisztiánt el- és befogadták a kollégái, a brigádnak teljes jogú tagja lett, a fizetéséből pedig nemrég cukrászdában látta vendégül a vele egy házban lakó barátját. „Egy dekával nem rosszabb, mint bármelyik másik ember. Ha tudna beszélni, odakint lenne a helye” – mondja róla a főnöke, Biri Péter építészvezető.

Azoknak a lakóknak, akik fizikai vagy mentális állapotuk miatt nem költözhetek családi házba, a Máltai Szeretetszolgálat felépített két 21. századi elvárásoknak megfelelő, minden speciális igényt kiszolgáló épületet egy- és kétágyas szobákkal, kikapcsolódásra, sportolásra alkalmas kerttel.

Barsi Szilvia ágyban tölti az életét. A felfekvések kialakulását speciális kompresszoros matrac előzi meg, amelynek belsejében a nyomás folyamatosan válto-

zik. A lány szívesen tölti az idejét tévénézéssel, leginkább a meséket és a híradót kedveli. Ha szép az idő, a gondozók ágyastul kitolják őt a teraszra, mert a napozás és a libegő falevelek, elsuhanó autók látványa mindennél nagyobb örömet szerez neki.

A mozgásfejlesztés a Máltai Szeretetszolgálat intézményeiben a mindennapok szerves része. A 19 éves Dudás Fanninak minden egyes lépésért keményen meg kell küzdenie a járássegítő gépben; amikor elfárad, keserves sírással jelzi a konduktornak, hogy aznapra szeretné befejezni a gyakorlást. Az eredmények látványosak: a lány már képes magától lábra állni, ha közben van miben megkapaszkodnia, és pár percig meg is tudja tartani magát.

A biciklizés azoknak is hasznos, akik nem tudnak lábra állni. A pedált, ha szük-

örül, akinek a kezét hosszan szorongatja, miközben azt ismételteti: „Te vagy a kedvenc igazgatóm! Jó leszek! Jó leszek!” „Én bárhová elviszem őket olyan kollégákkal, akikre hallgatnak” – magyarázza Edit. „Kéthetente rendszeresen megyünk a váci könyvtárba, de voltunk már báb-színházban, cirkuszban és állatkertben is. Moziban legutóbb a *Hogyan tudnék élni nélküled?* című filmet láttuk.”

Szikora József szereti a plüssjátékokat, az ágyát is szívesen telerakja velük. Az épületben, ahol lakik, egy- és kétágyas szobák vannak, amelyeknek az ajtaja arcfelismerő rendszerrel nyílik – ez biztosítja, hogy mindenki csak a saját szobájába tudjon belépni. Az épületben a bútorok és berendezési tárgyak a falhoz vannak rögzítve, a tévét pedig törhetetlen plexilemez

séges, motor hajtja, így azoknak is átmozgatja a lábizmait, akik saját erejükből nem tudnak tekerni. Martinusz Tibor az egyik családi házból jár be naponta a terápiára, mert súlyos gerincsérve átmenetileg kerekesszékre kényszerítette, de már javul az állapota. A kérdésre, hogy hová teker olyan gyorsan, azt válaszolja: „Megyek a Balatonra!” A férfi igazi sportember, fiatalabb korában több Speciális Olimpián is részt vett, ahol dobogós helyezést ért el kerékpározásban és atlétikában.

Az önállóan mozogni képes, de másokból a városba beköltözni nem tudó lakók számára felhúzott vadonatúj épület ajtajában Németh Roland izgatottan várja a látogatókat. Különösen az intézmény vezetőjének, Tarjányi Editnek

védi, hogy a lakók ne tehessenek kárt se magukban, se egymásban.

A felgyülemelő energiákat legjobban a szabad levegőn való mozgással lehet levezetni. A lakók szívesen töltik a szabadidejüket a számukra kiépített kertben, ahol van kültéri kondipark, fészekhinta és kosárlabdapálya is.

A gödi Gondviselés Háza központi épülete, az egykor kétszáz fős otthon kiürült, már csak a konyha és a mosoda működik benne. Azok a fogyatékkal élő emberek, akik korábban itt laktak, értékes tagjai a társadalomnak, és joguk van ahhoz, hogy teljes életet éljenek. A Máltai Szeretetszolgálat mindent megtesz a méltóságukért, az önállóságukért, a szabadságukért és a képességeik kiteljesítéséért.

Zöld tea, matcha, „Hazám, hazám”

A pátyi időseknél járt a japán nagykövet

Június 4-én Pátyra látogatott Hikariko Ono, Japán magyarországi nagykövete. A Magyar Máltai Szeretetszolgálat pátyi Befogadás Háza – Időskorúak Otthonában tett látogatás célja a japán kultúra értékeinek bemutatása, a két ország közötti kapcsolatok erősítése volt.

A nagykövet asszony bepillantást nyert az intézmény életébe, részt vett a Kozma Imre atyáról való megemlékezésen, majd a magyar és japán kultúrával kapcsolatos személyes élményeit is megosztotta az idősothton lakóival. Előadá-

sából többek között kiderült, hogy Japánban nemzeti ünnep az idősek napja, de azt is elárulta: kedvenc magyar étele a gulyásleves. A lakóknak zöld teával és matchával készült édességekkel kedveskedett. A programot két Magyarországon tanuló fiatal japán zenész fellépése tette teljessé. A zongorán kísért énekes produkció csúcspontját Erkel Ferenc Bánk bán című operájának híres áriája, a Hazám, hazám jelentette. A látogatás végén a nagykövet asszony megtekintette a Szeretetszolgálat kerámiaműhelyét is, ahol foglalkoztatott emberek alkotásai készülnek. A programon részt

vett Sofia Solemacher van der Vegt, a Kereszténydemokrata Intézet Alapítvány (CDI) igazgatója, Ugron Imre, a Szuverén Máltai Lovagrend ko-

rábbi magyarországi nagykövete és Eröss Réka, a Szuverén Máltai Lovagrend tagja.

Szöveg és fotó:
Greguss Anna

Idén is ott voltunk Kapolcson

a Művészetek Völgye Fesztiválon

A július végétől augusztus elejéig tartó rendezvénysorozat idején a pátyi kerámiaműhely termékeit, tálakat, bögréket, dísz tárgyakat és a pécsi REkreáció műhely újrahasznosított elektronikai alkatrészekből készített ékszereit és használati tárgyait is megvásárolhatták az érdeklődők a Segítő Udvarban található máltai standon, de megtalálhatók voltak a Kreatív Műhely termékei is.

„Szemtelenül” agyagoztunk a kerámiaműhely csapatával és 60 résztvevővel. Megtapasztalhattuk, mit jelent érzésből formálni a nedves agyagot, a szemünk helyett csak a képzeletünkre hagyatkozva. Egy kis időre megélni, milyen, ha nem látjuk, csak érezzük egymást, a formákat és az anyagokat – ezt a különleges élményt élhették át azok, akik részt vettek workshopunkon Kapolcson, a Művészetek Völgye Segítő Udvarban. Mrázné Jáger Júlia, a kerámiaműhely vezetője irányításával készültek az alkotások, melyeket

kiegítés után haza is vihettek a résztvevők. Zeneterápia és telt házú koncert is volt a kapolcsi Segítő Udvarban. A pátyi Csilla Háza lakói, Csige Zoltán, Nagy Tímea, Lotz Károly, Vajda Gyöngyi, Kovács

Krisztina, Miller Ottó, vagyis a Pátyi Máltai Zenekar muzsikált a Művészetek Völgyében Varga-Berta Zsolt vezetésével.

Fotó: Majoros Árpád

Vomberg Frigyes mesterszakács főzött a Feszty utcai szállón

Június 11-én igazán különleges élményben lehetett része a Krisztinavárosi Hajléktalan Centrum ellátottainak, vendégük ugyanis nem más volt, mint Vomberg Frigyes mesterszakács, aki elismert szakmai pályafutása és televíziós szereplései mellett is mindig nyitott maradt arra, hogy tudásával és jelenlétével társadalmilag is fontos ügyek mellé álljon.

A neves séf ez alkalommal fantasztikusan ízletes székelykáposztát készített, amelyet örömmel és lelkesedéssel fogadtak az intézmény lakói.

Az esemény Győri Anna Mária szakmai vezető kezdeményezésére valósult meg, aki korábbi munkahelyéről ismerte Frigyeszt. A személyes kapcsolat mellett a kölcsönös tisztelet és a közös értékrend is szerepet játszott abban, hogy a séf szinte azonnal igent mondott a felkérésre. Fontos számára, hogy lehetőségeihez mérten ott segítsen, ahol valóban szükség van rá, és a Feszty utcai intézmény munkája szerint pontosan ilyen.

Az intézmény saját konyhával nem rendelkezik, éppen ezért különösen nagy jelentősége van azoknak az alkalmaknak, amikor mégis frissen, helyben készült étel kerül az asztalra. Ilyen alkalom havonta egyszer adódik, amikor közös főzést szerveznek a dolgozók és az ellátottak számára. Ezek a napok nemcsak az ízekről, hanem a közösségépítésről, a figyelemről és az emberi kapcsolódásokról is szólnak.

Ezúttal a közös főzésnek az intézmény udvara adott helyet, ahol korán reggel beizzították a bográcsot, és már a délelőtti órákban finom illat lengte be az egész környéket. Az ebédet, vagyis a finom

székelykáposztát az éjjeli menedékhely, a lábadozó és a nappali melegedő mintegy száz lakója fogyasztotta el. Az ételt nemcsak a gyomor, hanem a szív is nagyra értékelte: az emberek örömmel, hálával és kíváncsisággal vettek részt az eseményen, sokan személyesen is megköszönték Frigyesnek, hogy eljött hozzájuk.

A közös főzés nemcsak az étkezésről szólt, hanem arról is, hogy az emberek egy pillanatra kiléphessenek a mindennapi nehézségekből. A személyes jelenlét, a friss alapanyagokból készült étel és a figyelem, amit kaptak, mind hozzájárultak ahhoz, hogy ez a nap kicsit más legyen, mint a többi. Bár a székelykáposzta hamar elfogyott, a gesztus emléke sokáig velük marad.

Szöveg és fotó: Greguss Anna

Össze- gyűjtöttük a Sziget fesztiválon a sátrakat

120 önkéntesünk idén is összegyűjtötte a fesztiválózók által hátrahagyott felszereléseket, amelyeket hat teherautóval szállítottunk el a Hajógyári-szigetről. 2018 óta gyűjtjük össze a területen maradt sátrakat, matracokat és más felszereléseket, ezeket gyermektáborokban és a hajléktalan emberek ellátásában hasznosítjuk.

„Olyan ez, mintha hazajönnék, csak itt jól érzem magam”

Élet a játszótereinken

Milyen játszótér az, ami a legkisebektől a kamaszokon át a felnőttekig mindenkinek kínál programokat? Baba-mama klub, kézműveskedés, németoktatás, zenébölcsi, jógaóra felnőtteknek vagy éppen segítő beszélgetések. Ezek mind megvalósulnak a Magyar Máltai Szeretetszolgálat által működtetett óbudai játszótéren, melyek a hagyományos funkción túl egyben találkozási pontok és gyermekjóléti ellátást is nyújtó intézmények.

Nintendo, biliárd, csocsó. Nem hagyományos játszótéri elemek, egyes máltai játszótérek mégis megtalálhatók. A kamaszcsalogató játékok ugyanakkor csupán a jéghegy csúcsát jelentik, ezek a játszótérek ugyanis minden korosztály számára tartogatnak jó lehetőségeket: programokat, figyelmet, segítséget és közösséget. Az óbudai lakótelepek közé összesen hét ilyen játszótér ékelődik be: a Gyűrű utcai, a Zemplén Győző utcai, a Kerék utcai, a Huszti úti, a Lajos utcai, a Silvanus és a Solymár utcai.

„1998 júniusában nyílt meg az első, Gyűrű utcai játszótérünk, majd két-három év alatt felépült a többi is. Holland minta alapján jöttek létre, ami azt jelenti, hogy a hagyományos játszótéri funkción felül szociális szempontok is megjelennek a működés során, van játszótéri személyzet, illetve egy központi épület is a téren, ez a játszóház” – magyarázza Nagy László, a Máltai Játszótér Program vezetője.

A koronavírus-járvány és a pénzügyi nehézségek következményeként megváltozott a játszótérek nyitvatartási ideje: a korábban a hét minden napján nyitva tartó létesítmények most hétfőtől péntekig, reggel tíztől délután hatig, nyári időben, július–augusztusban pedig kilencről hétig tartanak nyitva. Ebben az időben a játszótér kapui nyitva vannak, ezzel is jelezve: itt mindenkit szívesen látnak. A legtöbbjük hétvégén is kinyit, köszönhetően a környékbeli szülők felelősségvállalásá-

nak, akik nyitják-zárják a kapukat – igaz, ekkor csak a külső játékok használhatók, a játszóház zárva tart.

„Alapvető szabályaink vannak, ami egy közösségi tér működéséhez tartozik. Ilyen, hogy vigyázunk egymásra. Min-

kenyerezés is” – meséli Waigand Flóra, a Gyűrű utcai játszótér egyik nevelője.

„Ezek a játszótérek a kamaszok vannak fókuszban. Elsősorban – de nem kizárólag – velük foglalkozunk. Annak idején az első máltai játszótér is azért

denki figyel a saját és más gyerekére is. Ha elromlik valami, szólnak nekünk” – sorolja Balizs Gyopár, a Zemplén utcai játszótér munkatársa. Elmondása szerint a szülők más feladatokba is bevonódnak, illetve programfelajánlásokkal színesítik a játszótér életét: „Soha nem kellett takarítós vagy dekorációs napot szerveznünk, pedig minden ünnepet megünneplünk. Egy anyuka dobozsámra szokta hozni a halloweeni dekorkellékeket, ilyenkor a játszóház műpókhálóban és egyéb díszekben pompázik. De a kézműves programokhoz is sokszor kapunk alapanyagokat” – teszi hozzá. Gyopárnak ez utóbbi az egyik kedvenc tevékenysége: szívesen horgol, sző és fon a gyerekekkel együtt. „Nálunk, a Gyűrű utcai játszótéren hasonló felajánlások alapján valósult meg arcfestés, fotókurzus vagy közös zsíros-

nyílt meg, hogy az utcán lézengő »kulcsos gyerekeknek« legyen egy hely, ahol értelmesen el tudják foglalni magukat. Azóta nagyot változott a világ: most már inkább a gyerekek képernyőfüggősége jelenti a problémát. Olyan helyet kínálunk nekik, ahol biztonságban vannak és értelmesen el tudják tölteni a szabadidejüket” – ezt már Konkoly Márktól tudjuk meg, aki a Solymár utcai játszótéren dolgozik immár nyolcadik éve, nevelőként.

Sok mindennel foglalkozik: kamaszklubot vezet, korrepetálja azokat a fiatalokat, akik ezt igénylik, de ha úgy adódik, besötétít a játszóházban, és diafilmet vetít a kisebbeknek, akik döbbenet nézik, hogy nem mozdul meg a kép. De például ha valaki nintendózni szeretne, annak is hozzá kell fordulnia – ez esetben figyel arra is, hogy a gyerekek ne töltsenek túl

sok időt a virtuális világban. Emellett szervez játszóterei és külsős programokat is, kirándulásokat, múzeumlátogatást, vagy éppen mozit. De talán a legfontosabb: bizalommal fordulhatnak hozzá kicsik és nagyok is, mindig kapható egy segítő beszélgetésre, akár kamaszokkal, akár felnőttekkel.

„Rendszeresen előfordul, hogy kisgyerekes anyukák nem értik, hogy mit csinálunk, csak azt látják, hogy fekszünk a tányérhintán a gyerekekkel, és lengedezünk. De az alatt a két óra alatt olyan beszélgetések zajlanak le kettőnk között, ami az iskolai bántalmazással, öngyilkos gondolatokkal, evészavarral vagy a gyereket foglalkoztató egyéb problémákkal kapcsolatosak. Egy ilyen helyzetben a gyerekeknek van lehetősége egy felnőtt, bizalmi személlyel megbeszélni a problémáit” – teszi hozzá.

Kolléganőjével együtt, aki ma épp szabadnapos, rengeteget korrepetálnak is. Mindegy, hogy általános vagy középiskolás szinten, amire éppen szükség és kapacitás van, azzal foglalkoznak. Konkoly Márk segített már matekban, amikor valakinek nem ment az osztás, de rendszeresen előfordul, hogy magyarral és történelemmel kapcsolatban is fejleszti a hozzá forduló gyerekek szövegértési képességeit. Akadt olyan diák is, akit korrepetáltak, és végül OKTV-n döntős lett magyarból.

„A mai napig jönnek vissza olyan fiatalok, akik a covid alatt jelentek meg a játszótéren. Kívülről nézve jól szituált gyerekek, akik beszuultak egy feszültségekkel teli lakásba. Egyikőjük mondta: »Olyan ez, mintha otthon lennék, csak itt jól érzem magam.« Végül is kialakult belőlük egy csapat, mi pedig végigkísértük őket a középiskolán. Mindegyiküknek nagyon kemény a családi háttere, nem feltétlenül érzik magukat jól otthon. Itt, a játszótéren találtak egy olyan közeget, ami segített nekik pótolni a covid alatt elmaradt szocializációt. Csatában megnyerték a Tolkien Levelező Versenyt is, most pedig már mindegyikük egyetemre jár” – érzékelteti Konkoly Márk, mit is jelenthet egy ilyen játszótér a környéken lakó fiataloknak.

Waigand Flóra szintén tart kamaszklubot a Gyűrű utcai játszótéren, heti rendszerességgel, a létesítmény hivatalos zárórája után.

Ilyenkor filmet néznek, társasjátékoznak, vagy csak egyszerűen a maguk kedvére és tempójában játszhatnak a kültéri részen, nem kell figyelniük a kisebbekre. „Általában azok a programok sikerülnek a legjobban, amikor a gyerekekkel közösen találjuk ki, mit csináljunk. A fiatalok fantáziáját erősen mozgatta, hogy mi lehet a játszóház padlásán, ezért kitaláltam nekik egy nyomozós játékot, aminek a végén fel lehetett menni a padlásra is” – meséli.

A máltai játszóterek nem csupán az oda járó szülők és gyerekek közötti kapcsolatok erősítését szolgálják, de céljuk, hogy teret adjanak a különböző helyi közösségeknek is. A Zemplén utcai játszótéren például fél évente tart gyűlést egy, az egyedülálló nevelőszülőket tömörítő alapítvány. A játszóház nagytermében tartott program idején Balizs Gyopárék vigyáznak a gyerekekre a játszótéren. De a Solymár utcában volt már olyan külsős, művészeti témájú gyerektábor, melynek keretében a résztvevők használhatták a játszóház épületét. Cserébe a szervező a játszótéri gyerekek számára is tartott kézműves-foglalkozást.

Megkérdeztünk néhány szülőt is, ők milyennek találják a máltai játszótér. „Mi tizenkét éve járunk ide, a Solymár utcába a gyerekekkel, elsősorban praktikus okokból: közel az ovi” – mondja egy négygyerekes anyuka. „De az is mindenképpen nagy pozitívum, hogy van mosdó,

illetve az itt dolgozók a szívükön viselik a teret és a programokat. Olyan ez az egész, mint egy nagy család. Márkéknak mindig van pár jó szavuk, észreveszik azt is, ha az ember nincs jó hangulatban” – teszi hozzá.

Megkérdeztük Konkoly Márkot is, van-e olyan története vagy személyes élménye a már említetteken felül, ami nagyon megérintette. „Mindennap van ilyen, nehéz egyet kiemelni. Inkább a kolléganőmtől idéznék, aki már húsz éve van itt. Az 1-es villamoson rendszeresen a nyakába borulnak elsőre ismeretlennek tűnő emberek azzal a felkiáltással, hogy »Zsuzska!«. Mert megismeri Zsuzskát a játszótérről, ahol ő annak idején játszott. Sok szülő van, aki gyerekként ide járt, és most ide hozza a gyerekeit is. De vannak, akik egykori játszótéres gyerekekből lettek a Szeretetszolgálat munkatársai.”

A Zemplén utcai játszótéri közösség összetartásáról Balizs Gyopár is megosztott egy történetet. „A pandémia idején lakott a környéken egy fiú, aki egyszerre veszítette el mindkét szülőjét, a nagymamája és a nővére vigyáztak rá. Amikor erről értesültek a játszótéri családok, összefogtak: mindennap gyűjtöttek neki ételmet és adományt, amit aztán fel is vittek neki. Ez nem a mi érdemünk, hanem a szülőké és a családoké, de számomra felejthetetlen marad.”

Virágokkal és mosollyal telt meg az udvar Gödöllőn

Vidáman, énekelve készülődtek június 19-én Gödöllőn a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Fogadó Támogató Szolgálat és Szenvedélybetegeket Segítő Központjában a munkatársak és a fogyatékossgal élő vendégek az ünnepi piknikre, mely során birtokba vették a felújított épületet és együtt szépítették a kertjét.

Az *Adományozz.hu*-n meghirdetett gyűjtés eredményeként tavaly ősszel rendezték a kertet és az udvart, idén pedig saját forrásból felújították a belső tereket, két szobát alakítottak ki a foglalkozások, beszélgetések számára, valamint megújult a mosdó, a kis konyha és az irodai rész. A nyári kánikulában a belső terek megújulását a kertben ünnepelték piknikkel, énekléssel és közös munkával, ami egyszerre volt hasznos tevékenység és szórakoztató együttlét. A támogató szolgálat munkatársain és a fogyatékkal élő gondozottakon kívül eljöttek az ünnepségre Gödöllő városának képviselői és a város fogyatékosellátó intézményeinek munkatársai.

Nagyné Bige Orsolya intézményvezető elmondta, hogy a

tavaly megújult kültéri rész a szabadtéri foglalkozások, kerti filmvetítések és nyári napközis táborok helyszínéül szolgálhat. Az akadálymentesített, térkövezett, folyamatos gondozást igénylő zöld részek pedig fejlesztő és terápiás céllal is jól használhatók, hiszen a növények gondozása, a különböző kerti munkák megtanulása fejleszti a különböző készségeket. „Kisegítjük a nappali ellátókat, támogatjuk a fogyatékos embereket, hogy önállóbb, boldogabb életet éljenek, igyekszünk levenni a teher egy részét a szülőkről” – emelte ki, hozzátéve, hogy jelenleg 36 embert látnak

el. A város fogyatékossgal élő embereket ellátó nappali intézményeivel együttműködésben dolgoznak, nyáron pedig, amikor a nappali ellátók bezárnak, egy héten át a máltai intézményben tölthetik a napjaikat a fiatalok.

Miután az intézményvezető megköszönte mindenkinek a hozzájárulását, indulhatott a kerítésfestés, virágültetés, rajzolás a munkatársak, Tusorné Judit és Inzsöl Éva vezetésével, akik a hétköznapi uszodába kísérik a fiatalokat, kirándulásokat szerveznek, kézműves-foglalkozásokat tartanak nekik. A kerítésfestők védőruhát vettek fel, és magától értetődő természetességgel kenték vigan a léceket. Összeszokott csapatnak tűntek, a saját bevallása szerint is „jóképű és vonzó” Konkoly Áron, Bagosi Máté és Nyámándi Márk nagy egyetértésben dolgoztak, és közben dicsérőleg mondogatták egymásnak: „Jófej vagy.” Ilyen szeretetteljes csapatban persze hogy könnyen megy a munka. A virágültetés is hasonló hangulatban zajlott, mindenki megtalálta a helyét, teltek a műanyag cserepek, virágládák, az erősebbek hordták fel őket a teraszra, büszkén mutatva alkotásaikat.

Gémes György polgármester is ellátogatott a rendezvényre. Barátként, szinte családtagként érkezett, nagy öleléssel üdvözölte, nevükön szólította a fogyatékossgal élő vendégeket. Lacit,

a napközi egyik állandó vendégét régi kedves ismerősként köszöntötte: az édesanyjával egymás mellett ültek a templomban, amíg az anyuka meg nem halt. A fogyatékos fiú akkor messzire került innen, ahol nem ismert senkit, nem is érezte jól magát. „Most a gödöllői szociális otthonban lakik, visszaszereztem őt” – mesélte örömmel Gémes György. De nem ő az egyetlen kedves barát, Palkót például „a gödöllői MTI fotósaként” mutatta be. A Down-szindrómával élő fiatalember büszkén készíti a fotókat, amelyeket aztán elküld az önkormányzatnak. A polgármester megosztotta nagy tervüket is: jövőre kávézót nyitnak az addigra elkészülő városháza földszintjén, ahol fogyatékossgal élők szolgálnak majd fel, köztük Palkó, aki már tudja is, mi lesz a feladata, hiszen a felkészítés már elkezdődött.

A sokak összefogásával megszépült gödöllői központ családias hangulatú ünnepségén szemmel láthatóan mindenki otthon érezte magát, nagyon aktívak voltak a fiatalok, többen szívesen magukhoz ragadták a mikrofont is, énekeltek, miközben a többiek tapsoltak nekik, vagy az épület előtt felállított asztal mellett a munkatársak által készített finomságokból falatoztak.

Szöveg és fotó: Thullner Zsuzsanna

Élményekkel teli vándortábor a Pilisben

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat dolgozóinak gyermekei idén is részt vehettek abban a vándortáborban, amelyet Horváth Ádám szervezett meg a Vándortábor Program keretében. A gyalogos túrákat kínáló egyhetes nyári tábor célja, hogy a fiatalok testközelből ismerkedjenek meg hazánk természeti értékeivel, miközben élményekben gazdag közösségi kalandokat élnek át.

Az idej, június 30. és július 6. között megrendezett túra helyszíne a Pilis és a Visegrádi-hegység volt, ahol történelmi helyszínek és izgalmas ösvények várták a harminc jelentkezőt. A táborozók a szentendrei HÉV-állomástól indulva hódították meg a Kő-hegyet, átkeltek a Holdvilág-árok hűvös szurdokán, eljutottak a Prédikálószték kilátójához, végigjárták a vadregényes Spartacus-ösvényt, majd Visegrádnál zárták a túrát, ahol a fellegvár látogatása és dunai fürdőzés színesítette a programot.

A tábor főszervezője Horváth Ádám volt, munkáját Bognár László, Bodnár Edit és Szabó Nikolett segítették. A gyerekek nemcsak túrákon, hanem kézműves-foglalkozásokon is részt vehettek: Jakus Edina vezetésével készítettek ékszereket, kítűzőket, kulcstartókat, sőt még saját csapatzászlót is terveztek. Bognár László szerint a tábornak több célja is volt: egyrészt segítséget nyújtani a Máltai Szeretetszolgálat dolgozóinak azzal, hogy gyermekeik számára tartalmas és felügyelt nyári programot biztosítanak, másrészt pedig egy új generáció közösségét építeni. A korábbi évek sítáborai során például már több olyan barátság is szövődött a résztvevők között, amelyek azóta munkahelyi kapcsolattá váltak, és a valaha táborozó fiatalok ma már felnőttként együtt dolgoznak a Szeretetszolgálatnál, jó csapatban, összeszokott kollégákként.

Szöveg és fotó: Greguss Anna

Elismerésben részesült dányi csoportunk

„Minden azon múlik, ki tudjuk-e fejezni,
meg tudjuk-e értetni a másikkal, hogy összetartozunk.
Ha igen, az ember élete kikerekedik,
egész lesz, azaz egészséges.”
(Kozma Imre atya)

Augusztus 20-án a dányi önkormányzat képviselő-testületének ünnepi ülésén a Magyar Máltai Szeretetszolgálat helyi csoportja Dány Községért elismerő oklevelet vehetett át. Szeretettel gratulálunk, elismerésünk jeléül szeretnénk megosztani az elhangzott laudációból néhány részletet:

A rendszerváltás utáni időkben, amikor környezetünk, életkörülményeink is dinamikusan változtak, Dányban is számos kezdeményezés indult útjára. Ahogy maga Kozma Imre atya fogalmazott egy vele készült interjúban: „Ha az ember jót tesz, ő maga és a világ is jobb lesz. Ez az igazi rendszerváltoztatás!” Ennek a kezdeményezésnek a bölcsője a dányi művelődési ház volt, ahol Szamosvölgyi Erzsike néni és kedves munkatársai, Csepeli Mariska néni és Kovácsné Icuka néni összegyűjtötték a segíteni vágyó, közösségükért tenni akaró embereket.

Akkoriban még nem kaptak támogatást, mindent önerőből valósítottak meg. Az első közös programok, a kirándulások, beszélgetések vagy Borsos József atya és sok Dányhoz kötődő kedves személy vendéglőadása után hamar nyilvánvalóvá vált, hogy itt valami maradandó született. Így 1998-ban a közösség úgy gondolta, hogy hivatalossá teszi összefogását, és megalakult a Magyar Máltai Szeretetszolgálat dányi csoportja. Egy maroknyi, mindig tetterre kész ember, akik azóta is bizonyítják, hogy mennyire igazak Albert Schweitzer szavai: „Csak azok lesznek igazán boldogok, akik keresték és megtalálták, hogyan lehet másokat szolgálni.”

A csoport élén kezdettől fogva Szamosvölgyi Attiláné Erzsike néni állt, akinek ezúton is szeretnénk külön megköszönni, hogy fáradhatatlan kitartással szervezte a munkát és összetartotta a közösséget. Lelkivezetőként pedig mindig számíthattak a mindenkori plébános atyák támogatására.

Az elmúlt évtizedek alatt számos régióvezetőt és testvér csoportot láttak vendégül, sőt maga Kozma Imre atya, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke is több alkalommal ellátogatott hozzájuk. Legutóbb 2023-ban járt Dányban, amikor a helyi csoport megalakulásának 25. évfordulóját ünnepelte.

A dányi máltaiak nemcsak az ünnepnapokon vannak jelen, de a dolgoz hétköznapiakból is kiveszik a részüket. Mindenhol ott vannak, ahol szükség van rájuk, Dányban és a szomszéd településeken egyaránt. Adományokat osztanak, időseknek és magányos embertársaiknak visznek fényt a mindennapokba, közösségi eseményeket: majálisokat, gyermektáborokat szerveznek, vagy épp a falut szépítik. A legnagyobb lelki feltöltődést mégis az együtt töltött idő, a kirándulások, a beszélgetések, a közösségi élmény jelentik mind a mai napig számukra.

Különösen szívhez szóló kezdeményezés az egyedülállók karácsonya, amely immár több mint 30 évre visszatekintő hagyomány. Évről évre hívják és várják az ünnepi asztalhoz a magá-

nyosan élőket, hogy senki se maradjon egyedül, ajándék nélkül a legszentebb ünnepen. A fehér asztal, a fenyő illata, a kedves műsorok és a meglepetéscsomagok mögött bújik meg az igazi ajándék, a figyelem, a szeretet és az emberi közelség. Ahogy Szent II. János Pál pápa is tanította: „A közösségi ember az, aki felismeri, hogy másokért és másokkal kell élnie, tudja, hogy életének akkor van értelme, ha ajándékká válik felebarátja számára.”

Évek óta részt vesznek a jubiláns házaspárok hálaadó miséjének szervezésében, szívvel-lélekkel munkálkodnak azon, hogy a házaspárok nemcsak Isten áldását, hanem a közösség szeretetét és megbecsülését is magukénak érezhessék. A kerek évfordulót ünneplőknek apró ajándékkal kedveskednek, és a szertartás végén még közös filmvetítéssel is megörvendeztetik őket. Ez a szép hagyomány mindenki számára megerősíti, hogy a hűség és a szeretet megtartó erő.

A csoport tagjai részt vállaltak országos megmozdulásokban is. A Spar üzletlánc adománygyűjtő akciójában kapott értékes holmikat a dányi és környékbeli rászorulóknak osztották szét. Tavaly bekapcsolódtak az élelmiszermentő programba is, amelynek során kéthetente hozzák az adományokat Gödöllőről, és adják tovább a segítséget szorulóknak. Munkájuk igazi ereje abban rejlik, hogy mindezt alázattal és önzetlennel teszik, nem keresve érte elismerést, mert számukra maga a szolgálat a legnagyobb ajándék.

Dány község vezetése is felismerte, hogy milyen fontos segítő munkát végez ez a kis helyi közösség, ezért sem volt véletlen, hogy Dány Község Önkormányzata a nagyon fontos tanyagondnoki szolgálat megszervezését is – Erzsike néni és a polgármester asszony közbenjárására – a Magyar Máltai Szeretetszolgálatra bízta.

Munkájukat és példamutatásukat Dány község közössége és önkormányzata is nagyra értékeli, ezért döntött úgy a képviselő-testület, hogy az államalapítás és államalapító Szent István király emléknapján a Dány Községért emléklapot adományozza a Magyar Máltai Szeretetszolgálat helyi csoportjának. Tisztelt máltai csoport, kedves Erzsike néni! Köszönjük, hogy példát mutatnak, hogyan lehet a hitet és a szeretetet kitartással és bátor helytállással kézzelfogható tettekre váltani. Kívánunk munkájukhoz sok erőt és egészséget, szolgálatukat kísérje a Jóisten áldása!

Délegyházán újra megtelt étellel a máltai nyári tábor

Augusztus 4–8. között a Máltai Szeretetszolgálat délegyházi csoportja rendezte a helyi gyerekek táborát, amely évek óta a település egyik legkedveltebb nyári eseménye. A hét során mintegy negyven gyermek vett részt a programokon.

A tábor teljes szervezését és lebonyolítását a Máltai Szeretetszolgálat helyi csoportja vállalta. Mindennap változatos programokat kínáltak: az ugrálóvár, a kézműves-foglalkozások, például a gyöngyfűzés sokak kedvence lett, illetve különleges élmény volt a lovaskocsizás, amelyen a gyerekek bátran és lelkesen vettek részt. Kíváncsian érdeklődtek az egész út alatt, így tudták meg például, hogy a kocsit húzó lovak neve Baba és Fecske, anyja és lánya. Az ima is fontos része volt a napoknak, amely nyugodt, csendes perceket adott a sok mozgás és játék között.

A tábor vezetője, Kerezsiné Éva szerint a falu élete egész évben pezsgő és sokszínű, a nyári tábor pedig ennek egyik legfontosabb pillére. A gyerekek évről évre visszatérnek, sokuk már régi ismerősként üdvözlö a többiekkel az első napon. A táborban a programok ingyenesek, főként adományok, szülők, máltai munkatársak és önkéntesek felajánlásai teszik lehetővé, hogy megvalósuljanak. Helyi vállalkozók is hozzájárultak a jó hangulathoz. Vojtek György cukrász mindennap friss süteményt hozott a gyerekeknek, a tánc napján pedig süteményvásárt szerveztek, amelynek bevételét a délegyházi tábor és a református tábor támogatására

fordítják. A falu fagyizója két-két gombóc fagyalattal ajándékozta meg az utolsó napon a gyerekeket, ami a nyári melegben igazi jutalom volt. Az étkezéseket a helyi napközis óvodából rendelték, így a reggeli, az ebéd és az uzsonna mindig frissen érkezett.

A vezetők egész héten nagy szeretettel és gondoskodással vették körül a gyerekeket, figyelve arra, hogy mindenki jól érezze magát. A hét végére a résztvevők élményekkel és barátságokkal gazdagodva térhettek haza, a szervezők pedig a gyerekek mosolyán láthatták, hogy ismét sikerült felejthetetlen napokat nyújtani nekik és a közösségnek.

Szöveg és fotó: Greguss Anna

A kalandparktól a palotajátékig Váci csoportunk kárpátaljai fiatalokat táboroztatott

Huszonnyolc hátrányos helyzetű kárpátaljai fiatalnak szervezett tábor július 8–14. között a Magyar Máltai Szeretetszolgálat váci önkéntescsoportja.

A kárpátaljai Nagyszőlősről érkező csapat számára a tábor váci városnézéssel és kalandparkkal kezdődött szerdán, csütörtökön pedig az Országházat és a Fővárosi Állat- és Növénykertet látogatták meg. Az állatkertben a legnagyobb tetszést a fókatréning

aratta, de akadt, akinek a kigyóházban tett látogatás vagy éppen az állatsimogatás marad a legemlékezetesebb. Külön köszönet a körbevezetésért és a sok hasznos információért helyi kísérőnknek, Huszár Györgynek, akitől nagyon sok érdekességet megtudhattunk. Például azt, hogy mitől rózsaszínűek a flamingók, miért nem szabad csavaros ajtókat használni a gorillák ketrecében és hogy a lajhár – a közhiedelemmel ellentétben – nagyon is gyors mozgásokra képes.

Pénteken délelőtt a szobi Bogányi Piano Manufaktúra mindennapjaiba nyerhettek bepillantást a fiatalok, ahol Bogányi Gergely zongoraművész fogadta és vezette körbe őket a csarnokban. A műhelylátogatás után a művész meg is szólaltatta a hangszert, amit utána a gyerekek is kipróbálhattak. Délután kézműves-foglalkozás, művészetterápia és táncház is várt a táborozókra. Másnap, szombaton buszos kirándulást tettek a Dunakanyarban, valamint megtekintették a Visegrádi Nemzetközi Palotajátékokat is. A tábor vasárnap sportprogrammal és hálaadó szentmisével zárult.

A tábor anyagi hátterét a váci önkéntesek magánadományok segítségével teremtették elő. Ehhez az *Adományozz.hu-n* indítottak gyűjtést, valamint a májusi Vác–Győr NB I.-es női bajnoki kézilabda-mérkőzésen is hirdették.

Fotó: Kovács Bence

Ritka kincs a szeretet, amit itt kapunk

Lelkigyakorlatos tábor hajléktalanoknak Gercsén

2018-ban elevenítette fel a Magyar Máltai Szeretetszolgálat (MMSZ) a hagyományt: a Budapest II. kerületéhez tartozó Gercsén, az Árpád-kori kápolna körül lelkigyakorlatos nomád tábort szerveznek hajléktalan embereknek. Idén az utolsó napra látogattunk el: a lelkigyakorlatozók arca láthatóan tükrözte az elmúlt napok lelki élményeit, a meggyötört, barázdált vonásokból is békés öröm sugárzott.

Mintegy ötvenen vettek részt a városi forgatagtól távol eső, budai hegyek öléseben megbújó kápolnában és az épületet övező kis réten tartott lelkigyakorlaton: szociális munkások, önkéntesek és több mint harminc hajléktalan ember, akik közül sokan valamelyik máltai intézmény lakói, de vannak köztük utcán élők és olyanok is, akik már önálló életet kezdtek. A legtöbben a Máltai Szeretetszolgálat Közép-magyarországi Régiójának hajléktalanszállóiról érkeztek, ahol egész évben lelki programokon vehetnek részt. Van-e első táborozók, de sokan régi motorosok, visszajárnak, egész évben várják ezt a lelki feltöltődést.

Mint Rose, aki 2018 óta minden alkalommal eljön, és ahogy mondja, ez a tábor az élete. A világjárvány alatt annyira várta a lelkigyakorlatot, hogy nem hallotta meg a hírt: elmarad. Kiment reggel a kápolnához, felállította a sátrát, leült a fájához, és sírdogált, felidézve a szép emlékeket. Elmesélte, hogy készült is ebből egy színdarab – a Szarvas Gábor utcai máltai központban működő Csalá Zsuzsa Színjátszókörrrel, ahol mindenki a saját életéből hozza a témát –, amelyben azonban a fa alatt nem sírt, hanem táncolt. Mindent ennek a tábornak köszönhet, meséli, megváltozott az élete: időszakos hajléktalansága idején került ide, és azóta ismét dolgozik, megbecsült és megbízható máltás munkatársként.

Somogyvári Fanni, az önkéntes koordinátorok vezetője elmondta, hogy az idei téma a hit, a szeretet, a remény volt, ebben a sorrendben, a kiscsoportos beszélgetések is erre épültek. A tábor különleges alkalma az utolsó napon a „színes est”, amelyre lehet énekkel, táncsal, verssel készülni, csoportokban és egyénileg is. Idén

is sok nevetés, táncolás kísérte az alkalmat. Az egyik csoport különleges dologgal készült, gyertyákat hoztak, amelyeket tovább lehetett adni, és közben elmondani, miért hálás valaki a másinak. Sorban adták egymásnak a sötét kápolnában a világító gyertyákat, nagyon megható volt – mesélte. Kiemelte, hogy a helyi közösséget régóta igyekeznek bevonni, az egyik ebédet a reformátusok főzik, és idén a helyi lelkész istentiszteletet is tartott. Szalai Ferenc győri régióvezető is eljött, nyakba akasztható angyalkákat készítettek vele. Karkötők is készültek, hogy az itt töltött napokra emlékeztessenek mindenkit.

Pontos napirend szerint telt a táborozók ideje: az ébresztő után reggeli torna,

kézműves-foglalkozások voltak, majd ismét lelki program, istentisztelet, szentmise. A máltai örömmel szórakoztatta a társaságot az első estén. A vacsora és az esti programok után lehetőség volt imádságra a kápolnában, majd 22 órakor minden este elcsendesedett a tábor.

„Fantasztikus volt. Amikor az ember szeretettel fordul a másikhoz, az idegek egy perc alatt összekovácsolódnak. Mindegy, milyen élethelyzetből jössz, ez a szeretet mindent átível és felülír” – mesélte lelkesen Tóth Károly önkéntes, aki nek ez volt az első gercsei tábora. Szívesen jött, lehetőségnek tartotta, hogy közelebb kerüljön a hajléktalan emberekhez. Magával hozta a gitárját, és szemmel láthatóan nagyon megszerették a táborozók. Úgy fogalmazott, hogy az élet szépsége tud itt megmutatkozni, amikor már nem a világi célok vezetik az embert, hanem az, hogy adjon a másinak valamit.

Kenessey Zsófia, aki szintén a gitáros-énekes csapatot erősítette, ugyancsak

majd ima következett. A reggeli után a szervezők tartottak előadást a nap témájáról, majd kiscsoportokban beszélgettek. Félórás elcsendesedést követően ismét kiscsoport következett. Ebéd után szabadidő,

évek óta jár ide segíteni. Szereti, hogy nagyon különböző emberek – ő maga protestánsként – testvérként tudnak itt együtt lenni. „Olyan érzés, mintha mindig is itt lettünk volna, nagyon természet-

tes itt lenni” – mondta Tóth Andrea, aki máltás intézményben dolgozik, de ide önkéntesként érkezett, a főzéshez osztották be. Jók az átszűrődő hangok, mondja, ugyan nem vesz részt a kiscsoportokban, de hallatszik a zene, miközben készítik a testi táplálékot. Jó együtt csinálni, és méltó körülményeket biztosítani a vendégeknek, felszolgálni nekik.

Olyanokat kérdeztünk élményeikről, akiknek ez az első táboruk. László, aki csak rövid ideje él az utcán, szívesen mesélt: szereti a természetet, nemrég tért vissza a hitéhez, ezért különösen örült a meghívásnak, miután egy utcán élő társától hallott a lelkigyakorlatról. A témák, a kiscsoportok nagyon tetszettek neki, és szívesen hallgatta az idősebbek életapasztalatait, hogyan dolgoztak fel egy-egy traumát, hogyan segítette őket az istenhit. „Ami most történik velem, az a kereszt, hasznos teher számomra. Megismerem azt az életmódot, amiről eddig nem értettem, hogy lehet kibírni. A hajléktalanság megtanít értékelni a legkisebb jót is az életben, ebben a társadalomban, ahol az embert az foglalkoztatja, miből fizeti a számlát, mi lesz a vacsora, semmire nincs idő. Kiszakadás ez a normálisnak hitt közegből, egy másik út eljutni újra önmagunkhoz. Annyi érték hever az utcán” – mondja, és reméli: néha egy negatív sorsfordulat hozza meg a pozitív sorsfordulatot, talán egyszer majd segíteni tud másoknak, akik változtatni szeretnének az életükön.

Szabó József elmondta: keresztény életet élt régen, de a világ visszacsalta magához. Nemrég amputálni kellett a lábát, azóta kezd visszatákolni a hitéhez. „Keresem a Jóistent, és kezdem megtalálni, legalábbis integetünk egymásnak. Nem tudom még, mekkora az út, hogy megtaláljuk egymást” – mondta. Mindenesetre az itt töltött napok testi-lelki felüdülést jelentettek neki.

„Az őszinte, szívből jövő szeretet, amit itt kaptam, a világban ritka kincs. Ezt elviszem magammal, nem veheti el tőlem senki – mondta az MMSZ szállóján lakó Imre, aki reméli, jövőre is el tud majd jönni. – A csend volt a legjobb, ekkor jöttek a szívbéli dolgok”.

Az utolsó napi imádságon – amelyet Sándor Bertalan Brúnó, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat országos központjának lelkivezető munkatársa vezetett – mindenki elmondhatta, mi érintette meg a legjobban. Úgy tűnik, a szervezők ismét eltalálták, mire van szükségük a vendégeknek, mert szinte minden programot megemléstettek. Felkerült a listára a kiscsoportos beszélgetés, a zenés programok, a színes este, a gyertyás ima, a közbenjáró ima, a csend, az istentisztelet, de a lecsó és a foci is.

És mit jelentett számukra mindez? Szeretetet, megkönnyebbülést, segítséget a hitben, visszatérést az útra, lelki megtisztulást, jókedvet, jó társaságot... Többeknek felelevenedtek személyes emlékei a vallásos környezetről, amelyben koráb-

ban éltek, és voltak olyanok is, akik azt érezték meg, hogy itt van a helyük.

„Veletek, értetek, egymásért imádkozunk, szívünket az oltárra helyezzük, az Atya kezébe kapaszkodunk és gyermekeiként kérjük, hogy rajtunk keresztül a szeretetét tudja gyakorolni” – a moldvai származású Păduraru Iulian, a budapest-pesthidegkút-ófalui Sarlós Boldogasszony-plébánia plébániai kormányzója a záró szentmisét bevezető szavaival rögtön kapcsolódott a testvéri közösséghez, amely az elmúlt napokban formálódott. Homíliájában hangsúlyozta, hogy Isten a hétköznapi élet túlra, egy magasabb szintre hív, hogy szeretete gyökeret eresszen bennünk, és meglássuk a másikban Jézust. Tőlünk is azt kérdezi, szeretjük-e őt, ahogyan Pétertől kérdezte. A szeretet döntés: szeretni akarom a másik embert, ahogyan Jézus is szereti – hangsúlyozta.

A szentmise után az utolsó közös ebéd a búcsúzás jegyében telt, előtte-utána már bontották le a sátrakat, a testvéries együtt-létnek otthont adó rét lassan kiürült. „Jézussal együtt járjuk az utunk, szelet kibírja sátoztáborunk. Ha megsegít minket édes Istenünk, készülünk rá és újra eljövünk” – a gercsei tábor himnuszában a résztvevők a csoportkép elkészítése után még búcsúzásképpen elénekelték erősen megalapozott reményüket, hogy jövőre ugyanitt találkozhatnak.

Forrás: Magyar Kurír

Szöveg: Thullner Zsuzsanna;

Fotó: Lambert Attila

